

ЧУДОМИР ШЕКЕРЯТ

chitanka.info

По едно кринче варени картофи излапва на едно ядене Петко Шекерят, не го гледай, че кожата му не чини и за цигански дармон. Инак, да речеш, устата му, колкото един симид да пъхнеш в тях, коремът му рендосан и хич не личи, ама надарен човек! Природата му такава, значи. Пролетно време, като се качи на баллявката череша, дето е на лозето му на Габарски път, яде и плюе кокички, яде и плюе, па като види, че няма изяждане, започва и тях като мисирек да гълта. И дорде я не претръска цялата, та като я погледнеш отстрани, да заприлича на ошмулена от гъсеници, не слиза.

Срещнал есенес Нена Сенегалеца, задянат с гюлово кошче сини, пестилки сливи. Те какви баджанаци са, ама:

— Баджанак, рекъл му Нено, ако можеш ги излапа всичките, с кошчето ще ти ги дам.

— Ама как, рекъл Шекерят, с кокичките ли, или без тях?

— Без, рекъл, без. Тъй ще си ги ядеш, толерантно, както господ дал.

— Че зная ли? — рекъл Петко и слюнките му се стекли в устата. — Както ми е утъняло на корема, рекъл... Зная ли? Ами ако не мога, нещо ще искаш ли от мене?

— Нищо, рекъл, нищичко няма да ти искам. Ако не можеш, само ще ми изревеш два пъти като дядовото Дойчово магаре, и толкоз. Друго не ща. Ще ги раздена, рекъл, ще ти ги дам, ще седна до тебе, ще те гледам и ще те облажавам.

— Щом е тъй работата, да опитаме — рекъл Шекерят и преглътнал издебело.

Свалил Нено кошчето, седнал Шекерят, турил го между краката си, че като почнал да нагъва оня ми ти човек, като му заплющели ушите, плюскал, плюскал, дордето останали около една шапка нещо на дъното. Нено най-напред го гледал засмяно, после ококорил очи и се канел да се откаже от баса, ама дорде му продума, той ги излапал на нафора, облизал си мустаците като коте, понадигнал си пояса, ухилил се и поел да си ходи.

— Е, каква стана тя? — едва сварил да продума Нено. Никаква. Бог да прости, рекъл, тейка ти, дето ги е сял.

Прибрал си Нено празното кошче, изгледал го от главата до корема и от корема до петите, климнал с глава и рекъл:

— Е-е-е... кандъм, баджанак! Напълниха ми се очите! Халал да ти са, рекъл, и да ти е жива и здрава вулията, дете побра толкова нещо. Само ти, рекъл, и Чолпанкиното черно прасе можете да изгълтате толкова сливак. Халал да ти са! Не ми се свидят.

Поел и той към село и хем клима с глава, хем цъка и се чуди.

По вършитба, като пуснат харманджиите добитъка на пладнина, Шекерят върже кравите под чардака, завърти се, завърти зад купните, шмугне се като мушичев на лозята в дола и задебне като лисица от синур на синур. Щом го усети на коя посока е поел, Стойно Пъдпъдъкът се провикне оттатък реката:

— Коста!... Костаа!... Кара-Костаа!... Тичай да си вардиш пъпешите на лозето, че Шекерят ще им види сметката завчас!

Или пък:

— Чино Теньовцее!... Бягай с остена към бахцията, че ви отиде кратунката круша! Бързай, бързай да превариш, че онова пусто гърло и за поревка няма да ви остави!...

В голямата гора накъм Копачов рът след пожара подкараха едни младоци, избуя една кръстатка, да ти е мило и драго да гледаш. Един съботен ден Шекерят рекъл на жена си:

— Стойне, рекъл, тури ни в торбата нещо за ядене, че ще идем с малкия в гората. Ще подкараме и кравите, и телците, и магарето, рекъл, да ги понапасем, че ребрата им почнаха да се четат вече. Утре вечер, рекъл, ще си дойдем.

Сложила му жената каквото му сложила, подкарали добитъка, стигнали в гората, вързали на лудата крава големия звънец, спънали магарето, наклали огън и се приготвили за нощувка.

На другия ден Шекерят се събудил, измил се, разкършил се и се качил горе на чукара да погледа наоколо.

Примаяло му пак на корема, ама село далеч, а тук ни сливи има, ни круши, ни нищо. Дошло му на ум, че през два дола има дренак.

Спуснал се надолу, покатерил се пак, пак се спуснал и се озовал сред едни дренки — не ти е работа! Наронила се земята и едри, и черни като сливи. Че като се подпретнал оня ми ти човек, че ял, че ял, докато му изхвъркнал коремът като земното кълбо, дете е в училището. Едвам се дотърлил по пладне до огъня, напил се с вода, тръшнал се на поляната, оцъклил очи и едва сварил да извика:

— Умирам, Динко! Отивам, тейковото!

Подплашило се детето, надуло гайдата и се стрелнало надолу към село. Бяга, пици, та гората цепи. Долу по шосето минавал по това време с каруцата си Герги Станкин. Като го чул, обадил му се и спрял. Дошло детето, разправило му каква е работата, той обърнал колата, сръгал конете и полека-лека стигнал горе до поляната.

Качили го, завили го с чергата и тръгнали за село, ама Шекерят се пренесъл, сковал челюсти и не може да рече три. Стигнали в село, влезли у тях в двора, стоварили го на пруста, надошли съседи, завайкали се, затюхкали се, повикали и дядо Чакъра. Развързал му той пояса, разкопчал го, че като изскочило едно коремиче изпод ризата — страхотия! Помъчил се да го разтрие, ама той корав като камък.

— Бря, рекъл дядо Чакър, тоя лакмазанин гаче ли цименто е ял, кератията! На, ей тука, рекъл, набутвам нещо като голяма костенурка, а по-нататък има още.

— Да не е ял пък костенурки с черупките — пошепнал Маймунът и посегнал и той да пипне.

— И костенурки ядва, и жельд може да е плюскал — обадил се дядо Чакър и му отместил ръката. — Тя неговата лакомия край няма, ами я някой да хукне да извика фершела от баните, че тая работа не е хубава и не е за мене. Хукнал се пак Динко и довел вечерта фелдшера. Какво го правил, какво го маганил, не зная, ама мина му като на куче, тръсна се след някой ден и сякаш не е било.

Ама ти мислиш, че след тая случка не яде ли вече по толкова?

По едно кринче варени картофи излапва като нищо, една тиква и четири печени царевичи отгоре за мезе. Само вода не пие веднага. Диета пази. Фелдшерът тъй му поръчал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.